לקט שבחה ופאה. חייב להניח בשדה דמי שקיל להו עבר גלע תעשה דכתיב לך תלקט (ויקרא יט) ולא תעוזב (דברים כד) ולא תכלה (ויקרא שם) וכתיב (שם) לעני ולגר תעזוב והיכא דעבר ונטלם חייב להחזיר ויתן דמי שעיד לך מהני כדאיתא פ"ק דתמורה (דף ו.) ואם לא הפריש פאה מן הקמה מפריש מן העמירים או מן הכרי ואיכא בבל תאחר ועוד יש לפרש דשקיל בהיתר כגון דליכא עניים ואז איכא בבל תאחר והא דתאחר כגון שעברו עליהן שני רגלים עובר בבל תאחר ברבי אלעזר ברבי שמעון אומר (סוכה ד' מז.) כיון שעבר עליהן חג הסוכות עובר עליהן בבל תאחר מאי טעמא דתנא קמא מכדי מינייהו סליק למה לי למהדר ומיכתב [1]בחג המצות ובחג השבועות ובחג הסוכות שמע מינה לבל תאחר [2]ורבי שמעון אומר אינו צריך לומר בחג הסוכות שבו דיבר הכתוב למה נאמר לומר שזה אחרון ורבי מאיר מ"ט דכתיב [2]ובאת שמה והבאתם שמה ורבנן [3]ההוא לעשה ורבי מאיר כיון דאמר ליה רחמנא אייתי ולא אייתי ממילא קם ליה בבל תאחר ורבי אליעזר בן יעקב מאי טעמא דכתיב [3]אלה תעשו לה' במועדיכם מיעוט מועדים שנים ורבנן ההוא לכדרבי יונה דאמר [4]רבי יונה הוקשו כל המועדים כולם זה לזה [5]שכולן מכפרים על טומאת מקדש וקדשיו ורבי אלעזר ברבי שמעון מאי טעמא דתניא [6]רבי אלעזר בר' שמעון אומר לא יאמר חג הסוכות שבו דיבר הכתוב למה נאמר לומר שזה גורם ורבי מאיר ורבי אליעזר בן יעקב האי בחג המצות ובחג השבועות ובחג הסוכות מאי דרשו ביה מיבעי להו לכדרבי אלעזר אמר ר' אושעיא [7]דאמר ר' אלעזר אמר ר' אושעיא [8]מניין לעצרת שיש לה תשלומין כל שבעה תלמוד לומר בחג המצות ובחג השבועות ובחג הסוכות מקיש חג השבועות לחג המצות מה חג המצות יש לו תשלומין כל שבעה אף חג השבועות יש לו תשלומין כל שבעה וליקש לחג הסוכות מה להלן שמונה [9]אף כאן שמונה [10]שמיני רגל בפני עצמו הוא אימור דאמרינן שמיני רגל בפני עצמו לענין [11]פז"ר קש"ב אבל [12]לעניין תשלומין דברי הכל תשלומין דראשון הוא דתנן [13]מי שלא חג יום טוב הראשון של חג חוגג את כל הרגל ויום טוב האחרון של חג [14]תפשת מרובה לא תפשת תפשת מועט תפשת אלא למאי הלכתא כתביה רחמנא לחג הסוכות לאקושיה לחג המצות מה

מדי מיניייהו סליק. כשאמר הכתוב שלש פעמים בשנה ירצה כל זכורך בחג המלות וגו' מסר היה עולה. כבר כתוב למעלה בענין שמור את חדש האביב שבעה שבועות תספר לך חג הסוכות תעשה לך: **למה לי למיכתב.** ולמיניהו בפרשת חג הסוכות: **שמע מינה נבל תאחר.** דה"ק היו נרמין לפניו לשלש רגליכם ולא תבואו ריקם: **אין לריך לומר חג הסוכות.** אף כשחוזרין לבל תאחר לא היה לריך להזכירו שהרי הענין עסוק בו: ה"ג **שבו דיבר הכתוב למה נאמר לומר שזה אחרון.** עד שיעבור אותם כשלר הזה: **הבוא לעשה.** דמלות עשה עליו להבילו ברגל לשנה: **ורבי מאיר.** אמר לך כיון דאמר ליה רחמנא מייתי ברגל לשנה זהו זמן שקבע לו ואם תיחרו מן המועד הוה ליחור וממילא קם ליה בבל תאחר: **הקיפה** דר' יוסה בפסקת שבועות (דף י.) **לימטרין** לומר שבל שעירי הרגלים מכפרים על טומאת מקדש וקדשיו דילפינן מעשיר דר"ח דכתיב ביה לשאת את עון העדה (ויקרא י): **מניין לעלרת.** דאילו בחג הסוכות ובחג המלות נפקא לן (חגיגה ד' ט.) מוהגותם אותו חג לה' שבעת ימים יכול יהו חוגין בל ז' ת"ל אותו אותו אתה חוגג ואי אתה חוגג בל ז' אם בן למה נאמר ז' לתשלומים אתה בא חג חגיגתו ברשאין יקריבנה בשני: **פז"ר קש"ב.** בבר פירשתיו בפסי יומא [ד' ג.] ומפסבת סוב' [שם]. טעון פייס לפר הבא בשמיני ואינו בבל בשבי ואלא שבלא בפרי החג חוץ משתים שבלא ולא שבלא ופר של שמיני אין אתה מחוסן שתים מבריבמו אלא בל המשמרות מפיסות. וטעון זמן ורבל לעלמו אתין אם חג הסוכות עליו. וקרבן לעלמו אתין בריבו בשאר ימי החג שהפרים מתמעטים בסם אחד אחד וזה אינו אלא אחד ואחד בשבועות ובסוכות ובשמיני אחד. **אמר ר' אושעיא** דאמר ר' אלעזר אמר ר' אושעיא **מניין לעלרת שיש לה תשלומין.** **כל שבעה תלמוד לומר בחג המלות ובחג השבועות ובחג הסוכות.** **מקיש חג השבועות לחג המלות.** **מה חג המלות יש לו תשלומין בל שבעה.** **אף חג השבועות יש לו תשלומין בל שבעה.** **וליקש לחג הסוכות.** **מה להלן שמונה.** **אף באן שמונה.** **שמיני רגל בפני עלמו הוא.** **אימור דאמרינן שמיני רגל בפני עלמו לענין פז"ר קש"ב.** **אבל לעניין תשלומין דברי הבל.** **מי שלא חג יום טוב הראשון של חג חוגג את בל הרגל ויום טוב האחרון של חג.** **תפשת מרובה לא תפשת.** **תפשת מועט תפשת אלא למאי הלכתא כתביה רחמנא לחג הסוכות לאקושיה לחג המלות מה**

לקט שבחה ופאה (דף ו.) ואם לא הפריש פאה מן הקמה מפריש מן העמירים או מן הכרי ואיכא בבל תאחר ועוד יש לפרש דשקיל בהיתר כגון דליכא עניים ואז איכא בבל תאחר והא דתאחר כגון שעברו עליהן שני רגלים ולא לעטלפים ולא לעטלפים לא קאמר דליסקול לנפשיה אלא דלא עבר אם כונס בתוך ביתו ומיהו מדפריך התם מתכומה דאם אין אם כהן שוכר פרה ומביאה ופריך נמי ממתני' דאם אין אם כהן מעלין אותם בדמים ומשני שאני התם דניתנה בתיב בהו משמע דבשקט שבתה ופאה שקיל לנפשיה ולפי' קאמר קשיא דמי בדאיכא עניים ועבר ונטלם הרי עובר לאלתר בבל תאחר דשקיל היכא דליכא עניים אין עובר בבל תאחר אלא בגרגיים אבל היכא דקיימי עניים קא עבר לאלתר כמו שדקה ויש לפרש כגון בשלקט לצורך עניים כי היכי דתנן בפ"ד דפאה (משנה ט) מי שלקט ואמר הרי זה לפלוני עני ר"ש אומר זכה לו וחכ"א יתננה לעני הנמלא לאתון והא דלא תשיב הכא פרט ועולות כיון דתני הני לא אם לומר: **ואין לריך לומר חג הסוכות שבו הכתוב מדבר למה נאמר לומר שזה אחרון.** זו היא גירסת הקונטרס והשתא ר' אלעזר ור"ש דורשין בענין אחד אלא דמר סבר שזה גורס ומר סבר שזה אתרון ורבינו חננאל גריס אין לריך לומר בחג המלות שבו אלא נאמר בהכתוב אחרון אחרון למה נאמר לומר שזה **אלה תעשו לה' במועדיכם.** ומיעוט מועדים שניס ואע"ג דהאי אלה בתיב הא בתיבת אחרון בתיב הא בתיב: **פז"ר קש"ב.** פירש הקונטרס רגל בפני עלמו אתין אם חג הסוכות עליו ורוצה לומר דבשבת המזון ותפלה מזכירין שמיני עלרת ולא סוכות ובשבת לעלמה פי' בקונטרס שמבשבין היו המלך זכר לתנוכת הבית דכתי' (מ"ב ח') **ויום השמיני שלח את העם ויברכו את המלך** בתענית בתוספתא דסוכה (פ"ד [ה"ד] י"ט) אחרון של חג פייס בפני עלמו בפני עלמו קבעו זיר וברכה לעלמו שבאמר ביום השמיני שלח את העם ויברבו את המלך ובפרק לולב וערבה (סוכה ד' מז. ושם) אין משמע בך בתניא התם בשם שבשבת ימי החג טעונים קבעו זיר וברכה ואינה בך שמיני טעון בו' ורוצה לומר מאי ברכה זמן ופריך זמן בל שבשה מי היא ומשיק מאי ברכה ברכת המזון ותפלה ודומה לההוא דמפרש ר"ת ההיא דהבא ורגל לעלמו שטעונה ליה ורבינו חננאל פירש לענין תבילות משום לחמרי' במועד קטן בפרק בתרא (ד' יט.) הקובר מתו שבשה ימים קודם לרגל בטלה ממנו גזירת שלשים ושמונה ליה ורבינו חננאל פירש לענין תבילות משום לחמרי' במועד קטן ממנו גזירת שלשים משום שמיני עלרת ור"ת עלמו יסד במעריב שלו קודם לגיהה ושלשים ילחם בשאר שלשים ימים ומיהו מי שפשר לומר שידחה לגמרי דהא בחמרין בפרק בתרא דמועד קטן (ד' בא: ושם) יום אחד לפני החג וחכמ ושמיני שלו הרי באן אחד ועשרים יום ומהניא דסוכה אין באן רגלים אם אין ברבה להבא בי ההוא דהתם והתם לא הוה אלי לאוקומי בברבת המלך משום דליתיה בשבשת ימי החג שיר אומר ר"ת שהיו אומרים בשית הבנסת מזמור שלש מה אתין בן בבל אחד ימי החג שלא היו אומרים מזמור שלש שלא חלקו יום אחד וחלקו יום אחד בדאיתא פרק החליל (סוכה ד' נה. ושם) וסימניך הומפה"י ובמסבת סופרים משמע שהיו אומרים בשית הבנסת לשנעת על השמינית ושמע במו בן היו הלויס אומרים בשית המקדש:

תפשת מרובה לא תפשת. לא דמי להא דדרשינן [15]ימים שניס רבים שלשה להתם ניחא טפי שלש בחא להוסיף יותר משניס אין לדבר סוף לחבל הבא יב לדבר סוף דטפי משמונה לא ובמותב בהניס תניא [16]ימים שניס יבול ימים הרבה אמר רבי עקיבא בל שמשמעו מרובה ומשמעו מועט תפשת מרובה לא תפשת ר' יהודה בן בתירא אומר שמי מדות אתת אתת בלה וחתת אינה בלה מודדין בשדה בלה ולא בשדה שאינה בלה אמר רבי נחמיה וכי למה בא הבתוב לפחות או לגעול בו' ובריש סוכה (ד' ה: ושם) היא בתובה: **מדי מיניייהו סליק.** בשאמר הבתוב שלש פעמים בשנה ירלה בל זכורך בחג המלות וגו' מסר היה עולה. בבר בתוב למעלה בענין שמור את חדש האביב שבעה שבועות תספר לך חג הסוכות תעשה לך: **למה לי למיכתב.** ולמיניהו בפרשת חג הסוכות: **שמע מינה נבל תאחר.** דה"ק היו נרמין לפניו לשלש רגליכם ולא תבואו ריקם: **אין לריך לומר חג הסוכות.** אף בשחוזרין לבל תאחר לא היה לריך להזבירו שהרי הענין עסוק בו: ה"ג **שבו דיבר הבתוב למה נאמר לומר שזה אחרון.** עד שיעבור אותם בסדר הזה: **הבוא לעשה.** דמלות עשה עליו להבילו ברגל לשנה: **ורבי מאיר.** אמר לך בין דאמר ליה רחמנא מייתי ברגל לשנה זהו זמן שקבע לו ואם תיחרו מן המועד הוה ליחור וממילא קם ליה בבל תאחר: **הקיפה** דר' יוסה בפסבת שבועות (דף י.) **לימטרין** לומר שבל שעירי הרגלים מכפרים על טומאת מקדש וקדשיו דילפינן מעשיר דר"ח דכתיב ביה לשאת את עון העדה (ויקרא י): **מניין לעלרת.** דאילו בחג הסוכות ובחג המלות נפקא לן (חגיגה ד' ט.) מוהגותם אותו חג לה' שבעת ימים יכול יהו חוגין בל ז' ת"ל אותו אותו אתה חוגג ואי אתה חוגג בל ז' אם בן למה נאמר ז' לתשלומים אתה בא חג חגיגתו ברשאין יקריבנה בשני: **פז"ר קש"ב.** בבר פירשתיו בפסי יומא [ד' ג.] ומפסבת סוב' [שם]. טעון פייס לפר הבא בשמיני ואינו בבל בשבי ואלא שבלא בפרי החג חוץ משתים שבלא ולא שבלא ופר של שמיני אין אתה מחוסן שתים מבריבמו אלא בל המשמרות מפיסות. וטעון זמן ורבל לעלמו אתין אם חג הסוכות עליו. וקרבן לעלמו אתין בריבו בשאר ימי החג שהפרים מתמעטים בסם אחד אחד וזה אינו אלא אחד ואחד בשבועות ובסוכות ובשמיני אחד. **אמר ר' אושעיא** דאמר ר' אלעזר אמר ר' אושעיא **מניין לעלרת שיש לה תשלומין בל שבעה תלמוד לומר בחג המלות ובחג השבועות ובחג הסוכות.** **מקיש חג השבועות לחג המלות.** **מה חג המלות יש לו תשלומין בל שבעה.** **אף חג השבועות יש לו תשלומין בל שבעה.** **וליקש לחג הסוכות מה להלן שמונה.** **אף באן שמונה.** **שמיני רגל בפני עלמו הוא.** **אימור דאמרינן שמיני רגל בפני עלמו לענין פז"ר קש"ב.** **אבל לעניין תשלומין דברי הבל.** **מי שלא חג יום טוב הראשון של חג חוגג את בל הרגל ויום טוב האחרון של חג.** **תפשת מרובה לא תפשת.** **תפשת מועט תפשת אלא למאי הלכתא כתביה רחמנא לחג הסוכות לאקושיה לחג המלות מה**

רבינו חננאל

לקט שכחה ופאה, כיון שעברו עליהן ג' רגלים עובר בבל תאחר, רבי מאיר אומר כול'. מאי טעמא דתנא קמא מכדי מיניייהו סליק, כלומר הלא המקרא מפרש המועדים ועולה מהן, היה לו לכתוב שלש פעמים האלה בשנה יראה כל זכורך, למה חזר ופרטן, פסח שבועות וסוכות, אלא ללמד כי אם יעברו עליו ג' רגלים מכל מקום בעיניין הזה ולא יביא הנדר שנדר ויקריבנו, עובר בבל תאחר לשלמו. ור' שמעון מאי טעמא, דתניא ר' שמעון אומר למה פתח הכתוב בחג המצות תחלה לומר שזה ראשון. זה הלשון המדוקדק והכי קאמר, מכדי קרא בחג (המצות) (הסוכות) סליק הוה ליה לאתחולי מההוא דקאי עליה, למה ליה למיהדר ולאתחולי מפסח למדכר סדר הרגלים זמנא אחריתי, אלא ללמד שלעולם פסח ראש לרגלים, ולא מחייב בבל תאחר עד שיעברו עליו ג' רגלים וחג המצות ראשון. נמצאו פעמים ג' רגלים פעמים ד' פעמים ה'. וטעמא דר' מאיר דמחייב במאחר נדרו אפילו רגל אחד, דכתיב ובאת שמה והבאתם שמה, שמע מינה כי בעת שיבוא לחוג חייב להביא נדרו ואפילו ברגל ראשון. ורבנן ור' שמעון, ההוא לעשה, כלומר כיון שיעבור ברגל אחד ולא הביא עובר בעשה, ואינו עובר בבל תאחר עד שיעברו ג' רגלים. וטעמא דר' אליעזר בן יעקב שנאמר אלה תעשו לה' במועדיכם, מיעוט מועדים שנים, וחייבתו התורה לעשות נדריו בשני המועדים הראשונים מעת שנדר, ואחר שני המועדים באיזה רגל שיפגע תחלה ולא הקריבו, עובר בשני המועדים בעשה, ואם יתאחר יותר עובר בלאו. ורבנן אמרי לך זה המקרא לכדר' יונה בא, דאמר ר' יונה במסכת שבועות פרק ראשון בעיניין כפרת השעירים אמר קרא אלה תעשו לה' במועדיכם, הוקשו כל המועדים כולן זה לזה. וטעמא דר' אלעזר בר' שמעון מדכתיב חג המצות חג השבועות וחג הסוכות, ואמר לך לא היה צריך לכתוב חג הסוכות והא מיניה סליק, היה לו לומר בו ובחג המצות ובחג השבועות יראה כל זכורך, בחג הסוכות שכתב למה בא, לומר שזה גורם. משכחת לה לר' אלעזר ב"ר שמעון פעמים שאינו עובר בבל תאחר אלא עד שיעבור עליו ג' רגלים, כגון דאקדשיה קודם חג המצות, ואם הקדישו אחר חג המצות ב' רגלים, ואחר עצרת רגל אחר והוא סוכות, ללמד שאינו חייב לבל תאחר עד שיעבור חג הסוכות ולא יקריבנו. ור' מאיר דנפקא ליה מובאת שמה, ור' אליעזר בן יעקב דנפקא ליה מאלה תעשו לה' במועדיכם, האי קרא בחג המצות ובחג השבועות ובחג הסוכות מאי דרשי ביה. ואסיקנה ר' מאיר ור' אליעזר סבירא להו דכי אתאי האי קרא לאקושי חג השבועות לחג המצות, מה חג המצות יש לה תשלומין כל שבעה, אף חג השבועות יש לה תשלומין כל שבעה. כלומר, מי שלא חג חגיגתו ביום טוב של עצרת יש לו לחוג עד שבעה ימים כחג המצות, דהא כתיב שבעת ימים תחוג וגו', ומה ת"ל תחגהו, מלמד שיום אחרון תשלומין לראשון, מי שלא חג ביום טוב הראשון חוגג כל הרגל וכול'. אי הכי דמשום אקושי שבועות לחג המצות לתשלומין הוא דאתא, חג הסוכות למה בא, ללמוד מחג המצות

תורה אור השלם

1. שָׁלוֹשׁ פְּעָמִים בַּשָּׁנָה יֵרָאֶה כָל זְכוּרְךָ אֶת פְּנֵי יְיָ אֱלֹהֶיךָ בַּמָּקוֹם אֲשֶׁר יִבְחָר בְּחַג הַמַּצּוֹת וּבְחַג הַשָּׁבֻעוֹת וּבְחַג הַסֻּכּוֹת וְלֹא יֵרָאֶה אֶת פְּנֵי יְיָ רֵיקָם: דברים טז טז
2. כִּי אִם אֶל הַמָּקוֹם אֲשֶׁר יִבְחַר יְיָ אֱלֹהֵיכֶם מִכָּל שִׁבְטֵיכֶם לָשׂוּם אֶת שְׁמוֹ שָׁם לְשִׁכְנוֹ תִדְרְשׁוּ וּבָאתָ שָּׁמָּה: דברים יב ה
3. אֵלֶּה תַּעֲשׂוּ לַייָ בְּמוֹעֲדֵיכֶם לְבַד מִנִּדְרֵיכֶם וְנִדְבֹתֵיכֶם לְעֹלֹתֵיכֶם וּלְמִנְחֹתֵיכֶם וּלְנִסְכֵּיכֶם וּלְשַׁלְמֵיכֶם:

במדבר כט לט

גליון הש"ס

תום' ד"ה לקט וכו' **והיבא** דעבר ונטלם. עיין יומא לו: תום' ישנים ד"ה נאו דעזיה:

מוסף רש"י

אינו צריך לומר בחג הסוכות. כשהמזיר הכתוב להזכירן בשלש רגלים בבל תאחר לא היה לריך לכתוב וכתב הסוכות, כיון שכתוב שלש פעמים בשנה וכתב בחג המלות ובחג השבועות דממילא ידענא דבו היה הכתוב מדבר שבשבת סוכות הוא עסוק וכו' ובתב בתוב זה (בויבא יט). **שזה אחרון.** דבעינן בבללן (שם). **שזה גורם.** שת בל תאחר שתפילו בלל לפני החג כיון שעבר עליו חג הסוכות עובר (שם). **מה חג המלות יש לו תשלומין בל שבעה.** בלדיבון בקלי שיר בחג שבשה ימים ופר של שמיני מפייסין עליו לחיזו מן המשמרות יקריבינו (חגיגה יז. ובעי"ז יומא ג. וסוכה מח.) זמן, לשבך בו שהמיינו (שם) רגל, שיש לו שם רגל בפני עלמו ואינו קרוי סוכות (חגיגה שם) שאין שם חג הסוכות עליו (יומא שם) שאין יושבין בסוכה (סוכה שם) קרבנו, שאין בהמות קרבנותיו בבלל פרי החג, שפרי החג מתמעטין והולכין ובשביעי י"ל בבל יום ואילים שניס ובשמיני פר אתד אול אתד ושבעה בבשים (חגיגה שם ובעי"ז יומא שם) שאינו בבלל פרי החג, דא"ב היו בו שאה פניס (סוכה שם) שיר, שאין שירו שוה לבל שאר שירות ימי החג, בל שיר ימי החג מדבר מעין גוף מתנות עניים, ואותן של חול המועד מפורש בסמבת סוכה (שם.) הומפה"י, ושל שמיני עלרת אינו מעין אליו ולא פירשו לנו מישהו שירו (יומא שם ובעי"ז חגיגה שם), בלבה, שת יום השמיני, ובתוספתא משמע שמבריבן שת המלך, והבי גרסינן לה בלבה בפני עלמו שנאמר (מ"ב ח) **ויום השמיני שלח את העם ויברכו את המלך** (סוכה שם) בלבה שהיו מבריבין לשפלה מי המלך (יומא שם) זבר לשלמה שנאמר בו **ויום השמיני שלח את העם ויברבו את המלך** (חגיגה שם). המשך בעמוד הבא.

ח א מיי' פי"ד מהל' מעשה הקרבנות הל' יג סמג לאוין לעז:
ט ב מיי' פי"ח מהל' שגגות הל' ט:
י ג מיי' פ"ח מהל' חגיגה הל' ז:
יא ד מיי' פ"י מהל' תמידין הל' ה והל' יג:
יב ה מיי' פ"ח מהל' חגיגה הל' ד ופ"ג הל' ה:
יג ו מיי' שם פ"ח הל' ז [וכ"ד]:

רבינו חננאל

לקט שכחה ופאה, כיון שעברו עליהן ג' רגלים עובר בבל תאחר, רבי מאיר אומר כול'. מאי טעמא דתנא קמא מכדי מיניייהו סליק, כלומר הלא המקרא מפרש המועדים ועולה מהן, היה לו לכתוב שלש פעמים האלה בשנה יראה כל זכורך, למה חזר ופרטן, פסח שבועות וסוכות, אלא ללמד כי אם יעברו עליו ג' רגלים מכל מקום בעיניין הזה ולא יביא הנדר שנדר ויקריבנו, עובר בבל תאחר לשלמו. ור' שמעון מאי טעמא, דתניא ר' שמעון אומר למה פתח הכתוב בחג המצות תחלה לומר שזה ראשון. זה הלשון המדוקדק והכי קאמר, מכדי קרא בחג (המצות) (הסוכות) סליק הוה ליה לאתחולי מההוא דקאי עליה, למה ליה למיהדר ולאתחולי מפסח למדכר סדר הרגלים זמנא אחריתי, אלא ללמד שלעולם פסח ראש לרגלים, ולא מחייב בבל תאחר עד שיעברו עליו ג' רגלים וחג המצות ראשון. נמצאו פעמים ג' רגלים פעמים ד' פעמים ה'. וטעמא דר' מאיר דמחייב במאחר נדרו אפילו רגל אחד, דכתיב ובאת שמה והבאתם שמה, שמע מינה כי בעת שיבוא לחוג חייב להביא נדרו ואפילו ברגל ראשון. ורבנן ור' שמעון, ההוא לעשה, כלומר כיון שיעבור ברגל אחד ולא הביא עובר בעשה, ואינו עובר בבל תאחר עד שיעברו ג' רגלים. וטעמא דר' אליעזר בן יעקב שנאמר אלה תעשו לה' במועדיכם, מיעוט מועדים שנים, וחייבתו התורה לעשות נדריו בשני המועדים הראשונים מעת שנדר, ואחר שני המועדים באיזה רגל שיפגע תחלה ולא הקריבו, עובר בשני המועדים בעשה, ואם יתאחר יותר עובר בלאו. ורבנן אמרי לך זה המקרא לכדר' יונה בא, דאמר ר' יונה במסכת שבועות פרק ראשון בעיניין כפרת השעירים אמר קרא אלה תעשו לה' במועדיכם, הוקשו כל המועדים כולן זה לזה. וטעמא דר' אלעזר בר' שמעון מדכתיב חג המצות חג השבועות וחג הסוכות, ואמר לך לא היה צריך לכתוב חג הסוכות והא מיניה סליק, היה לו לומר בו ובחג המצות ובחג השבועות יראה כל זכורך, בחג הסוכות שכתב למה בא, לומר שזה גורם. משכחת לה לר' אלעזר ב"ר שמעון פעמים שאינו עובר בבל תאחר אלא עד שיעבור עליו ג' רגלים, כגון דאקדשיה קודם חג המצות, ואם הקדישו אחר חג המצות ב' רגלים, ואחר עצרת רגל אחר והוא סוכות, ללמד שאינו חייב לבל תאחר עד שיעבור חג הסוכות ולא יקריבנו. ור' מאיר דנפקא ליה מובאת שמה, ור' אליעזר בן יעקב דנפקא ליה מאלה תעשו לה' במועדיכם, האי קרא בחג המצות ובחג השבועות ובחג הסוכות מאי דרשי ביה. ואסיקנה ר' מאיר ור' אליעזר סבירא להו דכי אתאי האי קרא לאקושי חג השבועות לחג המצות, מה חג המצות יש לה תשלומין כל שבעה, אף חג השבועות יש לה תשלומין כל שבעה. כלומר, מי שלא חג חגיגתו ביום טוב של עצרת יש לו לחוג עד שבעה ימים כחג המצות, דהא כתיב שבעת ימים תחוג וגו', ומה ת"ל תחגהו, מלמד שיום אחרון תשלומין לראשון, מי שלא חג ביום טוב הראשון חוגג כל הרגל וכול'. אי הכי דמשום אקושי שבועות לחג המצות לתשלומין הוא דאתא, חג הסוכות למה בא, ללמוד מחג המצות

ט) נשון רבינו ל"ש להא בעשה עובר מיד בגרגל אחד. ואולי ל"ל ואחר שעבר מועד אחד מהמועדים ולא הקריבו עובר בעשה ואם יתאחר אחר שני המועדים עובר בלאו. והבדר ל"ש. ב) כ"ה הנשון ג"כ בירושלמי בפ"ק דחגיגה ה"ו אבל טפ"ה ול"ל תמוגו אותו והוא קבל דוקבל כ"ד הגאחר גבי חג הסוכות.